

דף צח.

א"ר סימן שנב סעיף א

עין משפט א.

עין בסעיף הקודם

י"ד סימן רפב סעיף ה

עין משפט ג.

ה. ו. אין זורקין כתבי הקדש פ אפי' הלכות ואגדות.

הגה: ואין להפוך אותם על פניהם ז, ואם מצאו כך צריך להפכו.

י"ד סימן רעז סעיף א

עין משפט ד.

א. כתב ריעה ובא להניחה כדי שתתייבש אסור להפוך אותה על פניה למטה, אפי' שמכוון שלא יעלה על פניה אבק שזה דרך בזיון ק, אלא יהיה פני הכתב למעלה ויפרוש עליה בגד ר.

דף צח:

א"ר סימן שנב סעיף ב

עין משפט ב.

ב. היה קורא בספר על הגג ונתגלגל ראשו האחד מידו, עד שלא הגיע לעשרה טפחים של אויר ר"ה גוללו אצלו, אבל אם הגיע לתוך

פ. מימרא דרב אחא בעירובין צ"ח ע"א, ופירושו דכשיתן אותם לחבירו לא יתן לו אותם בזריקה מיד ליד. באר הגולה.

צ. ממהרי"ל, והרבה אינם נזהרין בזה כשקוראין אותו לס"ת או כשפוסק למילי דעלמא הופכים הספר על פניו והם עתידין ליתן את הדין ולמוכיחים ינעם. משוירי ברכה.

ק. מברייתא בעירובין צ"ה ע"א, ולא דוקא ס"ת אלא ה"ה ת"מ. קול יעקב אות א'.

ר. והיכא שא"א לפרוש עליו בגד, יהפוך הכתב דאם לא יהפוך יש בזיון יותר, ב"ח, ט"ז, וה"ה שמותר לכופלה ולהניחה.

כתב הב"ח דמכאן יש ללמוד שלא ילך אדם לחוץ ויניח הספר פתוח אם אין עליו מפה, דלאו דוקא ס"ת דה"ה שאר ספרים, והביאו הט"ז, והש"ך בס"ק א' כתב דידוע לחכמי האמת שיש מלאך אחד נקרא שד והוא שומר דפין על מי שמניח ספר פתוח והולך שמשכת תלמודו עכ"ל. ואם עומד אדם שם ליכא למיחש. קול יעקב אות ג'. כתב בברכי יוסף שאדם יש לו לזהר ליגע בספרים רק עם ידים נקיות ויטלטלם כמו בגדי המלך בדרך כבוד וצניעות, ע"ש.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עשרה טפחים של ר"ה אם הכותל משופע והספר נח עליו הופך הכתב ומניחו כך עד אחרי שבת. אבל אם הקיר אינו משופע כל זמן שלא הגיע לארץ ממש ^ש גוללו אצלו דבכתבי הקודש הקילו. אבל אם הגיע לארץ ממש אסור גם בכתבי הקודש. ובסעיף א' באיסקופא שרבים דורסים עליה ויש בזיון יותר התירו גם בהגיע לארץ ממש.

או"ח סימן שנג סעיף ב

עין משפט ג.

ב. זיו והוא דף הבולט מן הכותל לר"ה אם הוא למעלה מעשרה מר"ה ^ה ויש בו ד' על ד' וחלון הבית פתוחה אליו ^א מותר להשתמש ליתן עליו וליטול ממנו, שהוא בכלל חורי רה"י.

ג. היו ב' זיזין זה למטה מזה והם של שני אנשים ^ב, אע"פ ששניהם למעלה מעשרה מר"ה אם יש בעליון שלפני החלון רוחב ד' על ד' אסור להשתמש עליו ^ג מפני שהוא רשות בפני עצמו והזיו שתחתיו רשות אחרת ואוסרין זה על זה ^ד.

ואם אין בעליון ד' על ד' וגם אין בתחתון ד' על ד' משתמש בשניהם ובכל הכותל עד עשרה טפחים התחתונים שדינם כר"ה.

^ש. והגר"א חולק וס"ל דכל זמן שהגיע לתוך ג' טפחים מהארץ הוי לבוד ואסור לגוללו. מ"ב אות ט"ז.

^ת. דאין ר"ה תופס למעלה מעשרה.

^א. לא מבעיא אם חלון הבית הפתוח לזיו בסמוך לזיו בתוך ג' טפחים דהוי לבוד דהוא בכלל רשות היחיד, אלא אפי' היה החלון רחוק מהזיו יותר מג"ט אפ"ה מותר להשתמש על הזיו דכל שהוא למעלה מעשרה מר"ה כמקום פטור.

^ו ואם היה הזיו למטה מעשרה אפי' אם היה חלון הבית פתוח לו בסמוך בתוך ג"ט ג"כ אסור להשתמש על הזיו כיון שהוא בתוך עשרה לר"ה נוח גם לבני ר"ה להשתמש על הזיו ולא הוי בכלל חורי רה"י, אלא בכלל כרמלית ואסור להשתמש עליו וליטול ממנו בין מר"ה בין מתוך החלון של רה"י. מ"ב ס"ק ח'.

^ב. אבל אם הם של אדם אחד מותר כיון שהם רשות אחד, ואם עירבו יחד אפי' של שני אנשים מותר. מ"ב אות י' מפמ"ג.

^ג. דוקא בכלים ששבתו בביה"ש בבית אבל אם היו בביה"ש על הזיו מותר לטלטלם מזיו אחד לחבירו.

^ד. והלבוש מיקל בתחתון, וכתב המ"א בשם המ"מ דאפי' אין בתחתון ד' על ד' ג"כ אוסרין זה על זה, והלבוש מיקל בזה, מ"ב אות י"ב.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

ב. ד. היה בתחתון ד"ט ובעליון אין בו ד"ט אינו משתמש בעליון אלא כנגד חלונו^ה מהבית בלבד, אבל בשאר הזיו שבשני צדדי החלון אסור להשתמש משום זה שתחתיו שחלק רשות לעצמו^ו.

עין משפט ד. אר"ח סימן שנג פעיף ג.

ג. ה. כל זיו^ז היוצא על אויר ר"ה שמותר להשתמש בו, כשהוא משתמש בו אין נותנין עליו ולא נוטלים ממנו אלא כלי חרס או זכוכית שאם יפלו ישברו ואין חשש שיביאם מר"ה, אבל שאר כלים אסורים שמא יפלו לר"ה ויביאם.

הגה: כל זה בזיו וכיוצא אבל אם הוא דבר רחב כמו גג שהמשתמש עומד שם עם הכלי מותר בכל הכלים.

ג. ו. זיו אחד לבדו היוצא על אויר כרמלית כל שהוא גבוה עשרה לעולם מותר^ח בין רחב בין קצר, ואפי' בכלים שאין נשברים שלא גזרו בכרמלית.

עין משפט ה. אר"ח סימן שנג פעיף ב.

עין לעיל עין משפט אות ג.

עין משפט ו. אר"ח סימן שנ פעיף א.

א. א. יכול אדם לעמוד ברה"י ולהוציא ידו לר"ה ומטלטל שם חפצים המותרים בטלטול^ט שאינם צריכים לו^י ברה"י שעומד שם, ובלבד

ה. שהוא כזוית החלון והרחבתו, כך פירש רש"י בגמ' "שהוא כחורי חלונו" בעירובין דף צ"ח.

ו. וממילא אסור להשתמש גם בזיו התחתון שאוסרים זה על זה. מ"ב אות י"ד.

ז. בין רחב ד' או אינו רחב ד'.

ח. דאין אויר כרמלית תופס מעל עשרה, וע"כ מותר להשתמש עליו דרך החלון, אבל למטה מעשרה הרי הוא כמוציא מרה"י לכרמלית. מ"ב-ט"ו.

ט. משנה עירובין צ"ח וכת"ק.

י. ואפי' הם כלים נאים, מ"ב אות ב'.

- שלא יעבירם ד' אמות בר"ה ^ב ולא חיישינן שמא יביאם אליו כיון שאינם צריכים לו במקום שעומד שם.
- ה"ה שמותר לעמוד בר"ה וליטול המפתח מרה"י ^ל ולפתוח שם ברה"י ^מ, וכן לעמוד ברה"י ולפתוח שם בר"ה.
- א. ב. לא יעמוד ברה"י ויוציא ראשו לר"ה וישתה שם או להיפך, אלא א"כ יכניס ראשו ורובו למקום שהוא שותה שם, מכיון שהוא צריך למים ^נ חוששין שמא יביאם אליו.
- א. ג. מותר לעמוד ברה"י או בר"ה ולשתות בכרמלית או להיפך ^ס.
- א. ד. יש מפרשים דחפצים הצריכים לו היינו כלים נאים שהוא צריך להם, אבל באינם נאים מותר ^ע לשתות בהם אע"פ שלא הוציא ראשו ורובו, אלא שהושיט צוארו בלבד. ושאר טילטולים חוץ מכלי שתיה אפי' שהם כלים נאים מותר לטלטלם אם הוא לא צריך להם במקום שעומד שם, שלא גזרו אלא בכלים נאים ושותה בהם כיון שמקרבן לפיו.

עין משפט ז. או"ח סימן שנ סעיף ב

- ב. ה. לא יעמוד אדם בר"ה וירוק ברה"י או בכרמלית ^פ, או להיפך אפי'

- כ. וְאִם הֵעִבִּירוּ ד' אֲמוֹת בְּר"ה חַיִּיב וְאִפִּי' הִגְבִּיהוּ יוֹתֵר מֵעֶשְׂרָה בְּאוֹר ר"ה כִּיּוֹן שֶׁלִּבְסוּף הַנִּיחֹו עַל הָאָרֶץ, רִשִׁי וְרַמְבַּ"ם וְתוֹס', מ"מ פ' י"ב הִלְכָה י"ד. וּמ"ב אוֹת ב'.
- ל. שְׁמוֹנֵת שָׁם מִכְבֵּר, וּמֵיִרֵי שְׁאִין אִיסוּר הוֹצָאָה בִּמְפֹתַח כְּגוֹן שֶׁהִמְפֹתַח תָּחוּב כִּבֵּר בִּמְנַעוֹל מִבְּפָנִים אוֹ שֵׁשׁ אֵיצְטְבָה מִבְּחוּץ וְעִשׂוּיָה בִּמְחִיצוֹת כְּדִין רה"י, מ"ב אוֹת ג'.
- מ. וְלֹא חֵיִשְׁיָנָן שִׁיּוֹצִיאוּ אֲצִלוּ דְּמַדּוּעַ יוֹצִיאוּ כִּיּוֹן שְׁאִין צָרִיךְ לוֹ בְּחוּץ כֻּלָּל.
- נ. וְאִפִּי' הַמִּים נִתּוֹנִים בְּכֻלָּם שְׁאִינָם נֹאִים אִסוּר לְפִי שֶׁהַמִּים אוֹ הָאוֹכֵל אוֹ הַמִּלְבּוֹשִׁין צָרִיכִים לוֹ בְּמִקּוּמוֹ, מ"ב אוֹת ו'.
- ס. דֹּאִין גּוֹזְרִין גְּזִירָה לְגִזְרָה.
- ע. וְהַעִיֵּקֵר כִּסְבְּרָא הָרֵאשׁוֹנָה, א"ר וּמ"ב. וְא"כ יֵשׁ לְהַחֲמִיר גַּם בְּאִינָם נֹאִים, וְזֶה גַם סִתְמָא שֶׁל מְר"ן הַשּׁו"ע.
- פ. וְדָמָה שְׁמוֹצִיָא הָרוֹק וְה"ה הַשֶּׁתֵּן מִגּוֹפּוֹ נִקְרָא עִקְרָה, וְלִדְרָה"י מְר"ה אוֹ לְהִיפֵךְ חַיִּיב חֲטָאת דְּמַחֲשַׁבְתּוֹ שֶׁהוּא צָרִיךְ לָזֶה עוֹשֶׂה לָזֶה עִקְרָה מִמִּקּוּמוֹ, וְהוּי כְּאִילוֹ עֵקֶר מִמִּקּוּם ד"ט, גמ'.
- ו. וְה"ה בְּר"ה עֲצָמוֹ אִם יִרְק מִחוּץ לְד' אֲמוֹת חַיִּיב. מ"ב אוֹת י'.

אם הוציא פיו לחוץ ^ז.

או"ח פין שנ בעיף ג

עין משפט זז.

ג. ו. רוקן שנתלש בפיו ומוכן לזורקו ק י"א ר שלא ילך בו ארבע אמות בר"ה עד שירוק.

צ. דלא הולכים אחר יציאת הרוק או השתן אלא ממקום שנעקר ממנו. ומלשון השו"ע אסור גם בהוציא בפיו לכרמלית, אבל הגר"א מתיר בכרמלית אם הוציא בפיו. מ"ב אות י"א.

ק. ודוקא שנהפך הרוק בפיו ועומד לצאת.

ר. ואין לזוז מזה הגם שהשו"ע כתבו בשם י"א שכן דעת כמה ראשונים. מ"ב אות י"ג, וה"ה שלא יכנס מרשות היחיד לר"ה או להיפך עם רוק בפיו שיש בזה חיוב חטאת במקום שיש ר"ה, מ"ב אות י"ד.